

Den 2. december, 2013.

Vedrørende høring vedrørende bekendtgørelsen om fiskeri og fredningsbælter i Ringkøbing Fjord, Stadil Fjord og Vonnå, sagsnummer 13-7400-000049.

Revisionen af denne bekendtgørelse er af afgørende betydning for havørredbestandene i tilløbene til Ringkøbing Fjord. Hvis høringen ikke denne gang udmønter sig i en bekendtgørelse, der tager hånd om de udfordringer, som findes i fjorden, kan muligheden for at redde de vilde havørredstammer endegyldigt være forpasset.

Hvor alvorlig er situationen i vandløbene? I Skjern Å er der så få havørreder, at sportsfiskerne frivilligt har indført en årlig maxfangst per fisker på 1 havørred. Det er første gang, at det har været nødvendigt at lave en så restriktiv forvaltning i et dansk vandløbssystem. Initiativet viser, at havørredbestanden i Skjern Å-systemet er ekstrem lav.

I det andet store tilløb, Hover Å, blev der i efteråret elfisket én enkelt havørred på en lang strækning; vel at mærke i et vandløb som burde være noget af det bedste og mest produktive i landsdelen.

Den katastrofale mangel på havørreder i de to største tilløb til Ringkøbing Fjord er paradoksalt, fordi der er de senere år gennemført en lang række restaureringsprojekter i både Skjern Å og Hover Å, som burde have øget havørredbestanden markant. Det er bare ikke sket.

Der er flere mulige årsager. Skarvprædationen i både vandløb og fjord spiller sikkert ind, men DTU's undersøgelser af bifangsten i heltfiskeriet dokumenterer, at denne faktor er meget afgørende. Siden 2002 er der hvert år officielt indvejet gennemsnitligt 60 tons helt på fiskeriauktionerne i Ringkøbing Fjord – hvortil skal lægges de uofficielle fangster og de rekreative. DTU's fiskeri dokumenterede en numerisk bifangst af havørreder på cirka 20 %. Det er derfor helt afgørende, at bifangst-problematikken løses i denne bekendtgørelse, og at den bedst tilgængelige viden om mulige løsninger anvendes.

En generel reduktion i antallet af heltgarn er den mest oplagte løsning, som helt sikkert vil reducere bifangsten. DTU Aquas undersøgelse og efterfølgende dialog med erhvervsfiskerne i fjorden har dog vist, at der findes en anden mulighed, som er værd at afprøve: Nemlig at flytte

heltgarnene ud på dybder over 2,5 – 3 meter. På disse dybder er bifangsten angiveligt en brøkdel af, hvad DTU observerede på dybder lavere end 2,5 meter.

Vi støtter derfor i første omgang, at der ikke sker en reduktion i antallet af heltgarn i fjorden mod, at garn med maskevidder under 65 mm skal sættes på dybere vand. I udkastet er dybdegrænsen sat til 2 meter, på trods af at erfaringerne viser, at de skal ud på mindst 3 meters dybde for at få den ønskede reduktionen i bifangsten.

Især den sydlige del af fjorden er lavvandet, og der kan det muligvis være svært at finde dybere vand end 2 meter, mens den nordlige del generelt er dybere. Vi vil derfor foreslå, at dybdegrænsen i den nordlige del – linjen kunne eksempelvis ligge mellem Hvide Sande og Stauning Havn – bliver på 3 meter og 2 meter i området syd for linjen.

Det er vigtigt, at konsekvensen af de nye initiativer evalueres. Hvis den nye bekendtgørelse ikke resulterer i den forventede fremgang for havørredbestandene, så bør andre initiativer indføres i forvaltningen af fiskeriet i fjorden.

Det bliver de kommende år undersøgt, hvor stor bifangsten af havørred og laks er i fiskeriet efter fladfisk. I lyset af havørredens truede situation bør forsigtighedsprincippet allerede nu anvendes – og det kan gøres uden at begrænse fiskernes muligheder i nævneværdig grad: Gør de lave fladfiskegarn, som anvendes i både Nisum Fjord og Odense Fjord obligatorisk i Ringkøbing Fjord. Skulle det efterfølgende vise sig, at denne regulering ikke løser problemet med utilsigtet bifangst i fiskeriet efter fladfisk, bør andre reguleringsinitiativer gennemføres.

Passagemulighederne for både smolt og opgangsfiskene fra Hover Å bør forbedres i Vonåen, som havørrederne skal passere for at gennemføre deres livscyklus. Den noget specielle regel, der i dag gør det muligt at fiske med redskaber i åen, hvor den er bredere end 50 meter, sikrer ikke vandrefiskenes frie vandring. Alle former for redskabsfiskeri bør derfor forbydes i Vonå.

Danmarks Sportsfiskerforbund støtter de andre ændringer, som fremgår af følgebrevet af 4. november og udkastet til bekendtgørelsen.

Der er ikke fastsat en udløbsdato i udkastet til bekendtgørelsen. Danmarks Sportsfiskerforbund anbefaler, at bekendtgørelsen løber indtil 31. december 2016. Det giver en reel mulighed for at evaluere effekten af de ændringer, som gennemføres. Ligesom det giver en mulighed for at afrapportere og evaluere på de undersøgelser, der sættes i værk i 2014 og 2015.

Afslutningsvis vil vi gerne slå fast, at vores anbefalinger ikke skyldes et ønske om at begrænse andre fiskeres muligheder for at dyrke deres hobby i fjorden. Vi anerkender og respekterer deres ret til at dyrke garn- og rusefiskeri, men ligesom lystfiskeriet i åerne bliver forvaltet efter bæredygtighedsprincippet, bør redskabsfiskeriet også forvaltes ud fra samme principper. Det kan – hvis eksperterne vurderer, at det er nødvendigt – betyde ændringer eller begrænsninger, som Danmarks Sportsfiskerforbund i de fleste tilfælde vil bakke op om. Ikke for at chikanere, men for at sikre et bæredygtigt fiskeri for alle, hvor bestandene ikke overfiskes.

Med venlig hilsen

Kaare Manniche Ebert

Biolog